

el hazul se a szerepre, se a bálba. Hát hogy is vélekedhetnék én arra, ami este történt. Én csak a délutániakról tudhatok. Hát a tanítóné! Az meg biztosan csak esténkint ment ki a kastélyhoz. Ő meg csak az estieket tudja.

De őneki már nem mondhattam meg az igazságot, mert addigra elhalt.

Hanem még arra is volt eset, hogy előadás után oda kellett mennem a kastély előtti tornácra s ott kellett énekelnem a vendégeknek. Annyira szerette az én nótámat az úr.

Azóta se jártam semmiféle előadásra, de még olyat is csak hírből hallottam, ahol falon játszanak, a moziban, pedig itt is van egy Szenttornyán. Nem vagyok rá kíváncsi.

Olyan előadást, amilyenek azok voltak, megnéznék. Ott kint az erdőben. Ha azt visszaállítanák, a fákat s a színpadot, oda elmennék, ha járni tudnék. S ha nem bírnám a lábam, elvitelném magamat.

Tavaly, hogy vonattal utaztam Gádorosra Mihály bátyámhoz, kinéztem az ablakon a Justh-major felé, ahol ezek voltak. De már ottan nincs más jel a régi időkből, csak egy magtár. De az is talán fiatalabb, mert én bizony nem vélekszek rá, hogy meg lett volna akkor.

Bizonyisten elrítam magam, hogy milyen szelid jó ember volt a Zsiga úr, s hogy mennyire szerette hallgatni a hangomat. Mondta is néhányszor: de szépen danolsz Franciskám . . . Ha úgy madár lettem volna, oda is szálltam volna a sirjára a vonatból.

SIMAI MIHÁLY

Záróra után

*A többi vendég régen hazatért . . .
csak ők, — goromba szesz-követelők —
zúgnak rekedten az ajtó előtt
még egy pohár veszejtő italért.*

*Testükben veszett kutyaként lohol,
érrendszerükbe harapja magát,
véres tajtékot túrva rohan át
szívükön a vicsorgó Alkohol.*

*— Ki várja őket? Asszony? Lány? Gyerek?
Almatlan éjeken ki sír utánuk?
Mért tékozzolják így az életet?*

*Halálos tánc az ő vak támoltygásuk . . .
Ideje már, hogy egyszer hozzálássunk
megmentésükhöz, józan emberek!*